

жене ще се махне, и ако не щете да приказувате, азъ ще приказувамъ.

« — За любовникътъ си, нали?

« — Ахъ нѣ! нѣ сѣкоги за него; знамъ да говорѣмъ и за други нѣща. »

И наистина, тя хващаше да ми разказува фамилиярнитѣ си дребни работи, жестокостта на майка си, добрината на баща си, и нѣкои отъ глупоститѣ на братията си; и сичкитѣ тия приказки бѣхъ пълни съсъ приятностъ и простота. Нѣ безъ да се сѣти повръщаше се сѣ на обичната си тема, на злочестата си любовъ.

Не ми се щеше да напуснѣ дѣто се приструвахъ че я прѣзирамъ, и се надѣвахъ че ще доде да се разсърди; нѣ, или се приструваше, или наистина не се съземаше, тя не се видеше да се сѣща, и трѣбуваше, безъ да щѣ, да се умириѣ, да ѣ се ухилвамъ, и, съвсѣмъ умиленъ, да ѣ благодарѣмъ за кротостта ѣ и за тѣрпѣнѣето ѣ съсъ мене.

Напуснѣхъ неблагоприятната мисѣль дѣто ищяхъ да ѣ не харесвамъ, и малко по малко усѣтихъ страховетѣ си да ослабватъ. То бѣше отъ това, че наистина не бѣхъ влюбенъ. Дълго врѣме разсѣждахъ върхъ съмнѣнията си, написахъ си разсѣжденѣтата върху тоя прѣдмѣтъ, и намѣрихъ улеченѣе, като ги развивахъ.

Често човѣкъ се плаши отъ малко нѣщо. За да отмахне прѣдмѣтътъ на страхътъ си, доста му е да се доближи до него, и да го гледа отъ по-близо.

И дѣ бѣше злото, наистина, ако ѣ чякахъ визититѣ съсъ едно умилно безпокойство, ако ѣ уцѣнявахъ кротостта, и ако намирахъ удоволствие да ме оплакува тя, както и азъ да я оплакувамъ, когато